

Arrest

nr. 79 742 van 20 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 november 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 oktober 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 september 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VANDERMEERSCH, die *loco* advocaat B. BRIJS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Via een op 18 november 2009 gedateerd schrijven dient verzoekster een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk gemachtigd te worden.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 4 oktober 2011 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag om te worden gemachtigd tot een verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, die op 17 oktober 2011 aan verzoekster ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.11.2009 werd ingediend en op datum van 07.06.2011 werd geactualiseerd door :

H., F. (...) (R.R.: 686051505100)

nationaliteit: Marokko

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19.07.2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11.12.2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Hoewel betrokkene vóór 18 maart 2008 een geloofwaardige poging heeft ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen, slaagt zij er niet in aan te tonen dat zij op 15.12.2009 minstens 5 jaar ononderbroken in België verbleef. De documenten die betrokkene bij haar aanvraag voegt, kunnen niet weerhouden worden als een bewijs dat betrokkene hier op 15.12.2009 5 jaar ononderbroken verbleef. Immers in de 12 getuigenverklaringen van 22.09.2009 halen de getuigen aan dat mevrouw al jaren in de buurt woont, maar specificeren niet sinds wanneer betrokkene in de buurt woont. Dit is eveneens niet het geval bij de getuigenverklaring van S. E. H. (...), M. L. (...) en H. E. H. (...). Zij halen respectievelijk aan dat betrokkene al jaren in België woont, dikwijls langskomt en af en toe bij mij logeert. Bovendien zijn deze getuigenverklaringen niet gedateerd waardoor er geen indicatie is wanneer zij opgesteld werden, noch over de periode van betrokkenes verblijf in België. Wat betreft de verklaring van bakkerij de R. en A. B; hierin wordt verklaard dat mevrouw een klant is sinds respectievelijk 2006 tot heden en 2004 tot heden. Echter aangezien ook deze verklaringen niet gedateerd werden, is er geen duidelijkheid wanneer ‘heden’ is. Bovendien lijkt het zeer onwaarschijnlijk dat, indien betrokkene effectief op 15.12.2009 minstens 5 jaar ononderbroken in België verbleef, dat zij slechts 1 enkel specifiek bewijs kan voorleggen van haar verblijf in België in 2004 en 2006. De overige getuigenverklaringen van o.a. D. ’t K, C. D. B, C. B. bvba, Bakkerij Y, bakkerij F en A.L. kunnen ook betrokkenes verblijf niet aantonen aangezien zij enkel aanhalen dat betrokkene klant is in hun winkel, maar ook zij zijn niet gedateerd, noch verwijzen zij naar betrokkenes verblijf in België. Tot slot verwijst betrokkene voor haar verblijf in

België naar het schrijven van het Fonds voor Arbeidsongevallen van 13.07.2005, 14.04.2006 en 03.04.2007, echter aangezien deze brieven gericht zijn aan de advocaat van betrokkene of in ontvangst werd genomen door de advocaat van betrokkene, vormen zij geen enkele indicatie dat betrokkene toen of vroeger in België aanwezig was. Tot slot actualiseerde betrokkene haar aanvraag met een schrijven van het Fonds voor Arbeidsongevallen d.d. 31.03.2011 gericht aan betrokkene zelf. Hieruit moet volgens de advocaat van betrokkene hieruit blijken dat betrokkene in 1998 een bankrekening opende te België en dat zij van 2004 tot 2010 hierop doorlopen betaling heeft ontvangen. Doch dit element toont evenmin betrokkene ononderbroken verblijf in België. Zij dient immers niet op het Belgische grondgebied te verblijven om geld op een Belgische rekening te kunnen ontvangen. Aangezien betrokkene geen voldoende bewijzen voorlegt die specifiek aantonen dat zij op 15.12.2009 minstens 5 jaar en ononderbroken in België verbleef, hierdoor kan betrokkene zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Betrokkene legt met betrekking tot haar duurzame lokale verankering in België verschillende getuigenverklaringen voor en beweert Frans en Nederlands te spreken. Hoe goed deze lokale verankering eventueel ook moge zijn, deze elementen doen niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies van 19 juli 2009. De elementen met betrekking tot haar lokale verankering kunnen bijgevolg niet in betrokkene haar voordeel weerhouden worden.

Verder beroept betrokkene zich op criterium 2.3 van de vernietigde instructies van 19 juli 2009. Betrokkene bewijst de familieband met de EU-burger niet. Het louter voorleggen van een verklaring en/of een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft immers geen voldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Betrokkene toont zodoende niet aan dat zij in aanmerking komt voor criterium 2.3.

Daarnaast haalt betrokkene aan dat zij in aanmerking komt voor een regularisatie op basis van criterium 2.6. Dit criterium is van toepassing voor vreemdelingen die een Belgisch pensioen of invaliditeitspensioen genieten, maar die hun recht op verblijf in België verloren hebben ingevolge hun terugkeer naar het land van herkomst. Aangezien betrokkene niet aantoont dat zij reeds een recht op verblijf in België had bekomen en dit ingevolge een terugkeer naar Marokko verloren zou hebben, kan zij zich niet gunstig beroepen op criterium 2.6. Ook zijn hier geen aanwijzing over terug te vinden in haar administratief dossier.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit enig probleem van openbare orde heeft gekend en dat zij blijk geeft van een onberispelijk gedrag, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat tevens op 17 oktober 2011 aan verzoekster ter kennis wordt gebracht, luidt verder als volgt:

“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

2.2. De Raad dient er verder ambtshalve op te wijzen dat, luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet, het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten *“van de feiten en de middelen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad stelt vast dat verzoekster geen enkel middel ontwikkelt tegen de tweede bestreden beslissing en evenmin op concrete wijze uiteenzet hoe een eventuele onwettigheid van de eerste bestreden beslissing enige invloed zou kunnen hebben op de regelmatigheid van de tweede bestreden beslissing die gegrond is op eigen feitelijke motieven en een afzonderlijke juridische basis. Verzoekster beperkt er zich toe te stellen dat de tweede bestreden beslissing de eerste bestreden beslissing *‘volgt’* en dat een eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing tot gevolg zou hebben dat de rechtsbasis van de tweede bestreden beslissing verdwijnt. De Raad wijst er evenwel op dat een eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing geen invloed heeft op de verblijfsrechtelijke situatie van verzoekster in België en dan ook niet blijkt dat geen toepassing meer zou kunnen worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Het ingestelde beroep is, om voormelde redenen, dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat verzoekster op 17 oktober 2011 ter kennis werd gebracht.

3. Onderzoek van het beroep wat de eerste bestreden beslissing betreft

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, van de *“criteria van de instructies van juli 2009”*, van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen.

Zij licht het middel als volgt toe:

“Doordat,

(...)

Terwijl,

Verzoekster riep in onder de instructies te vallen van de Minister van Migratie en asielbeleid.

Deze instructies van de Minister van Migratie-en Asielbeleid van 19 juli 2009 stellen dus dat:

“Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt;

En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen. (...)"

In de 'Verduidelijkingen over de uitvoering van de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, 3e lid, en artikel 9bis van de vreemdelingenwet' wordt het criterium 2.8A, 'Duurzame lokale verankering - ononderbroken verblijf van 5 jaar' als volgt toegelicht:

" Het gaat om personen die in België een duurzame lokale verankering hebben ontwikkeld, sinds tenminste 5 jaar ononderbroken in ons land verblijven en die aan de hieronder vermelde voorwaarden voldoen.

Dit criterium wordt alleen in aanmerking genomen voor de aanvragen ingediend tussen 15-09-2009 en 15-12-2009 inbegrepen (u hebt DRIE MAANDEN vanaf 15-09-2009 om uw aanvraag in te dienen ofte actualiseren).

a) U voldoet aan de volgende voorwaarden (deze 3 voorwaarden zijn cumulatief):

1) U verblijft tenminstens 5 jaar ononderbroken in België voorafgaand aan de huidige aanvraag tot machtiging tot verblijf (5 jaar gerekend vanaf 15 december 2009).

2) U hebt vóór 18 maart 2008:

- een wettig verblijf in België gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk verleend verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum);*
- een geloofwaardige poging ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.*

3) U kunt een lokale verankering in België aantonen. (...)"

Door als volgt te motiveren,

(...)

miskent de verwerende partij artikel 9bis en de instructies van 19/07/2009 doordat zij stelt dat verzoekster onvoldoende heeft aangetoond minstens 5 jaar ononderbroken in België te verblijven.

Verwerende partij meent in de bestreden beslissing ten onrechte dat verzoekster niet voldoet aan de vooropgestelde voorwaarden onder de instructies.

Bij nader onderzoek blijkt dat verzoekster wel degelijk hieraan voldoet en dat zij niet inziet waarom de door haar neergelegde bewijzen niet in aanmerking worden genomen.

Dat de bestreden beslissing niet geldig motiveert waarom uit de neergelegde stukken geen ononderbroken verblijf van 5 jaar kan afgeleid worden

Er wordt niet betwist dat verzoekster voor 18/03/2008 een geloofwaardige poging heeft gedaan om een wettig verblijf te bekomen, noch dat de duurzame lokale verankering bewezen is.

Over het 5 jaar ononderbroken verblijf, dit wil zeggen minstens sinds 15/12/2004, gaat verwerende partij echter wel twijfelen.

Verzoekster is in België aangekomen in 1998 (zie aankomstverklaring van 26/05/1998), wat niet tegengesproken wordt.

Het gaat in casu dus om een veel langer ononderbroken verblijf dan 5 jaar.

Op het moment van de regularisatieaanvraag ging het al om een verblijf van meer 10 jaar, in welke periode verwerende partij een ononderbroken verblijf van 5 jaar betwist.

Verder moet voornamelijk ook de leeftijd van verzoekster in acht worden genomen. Zij is inmiddels 68 jaar, (op het ogenblik van de aanvraag 66 jaar), waarbij nu logischerwijze toch ook kan worden aangenomen dat reizen niet meer aan de orde is.

Integendeel, zij wordt continue bijgestaan door familieleden in België, waaronder haar kleindochter, en krijgt regelmatig bezoek van haar zoon en dochter vanuit Nederland.

Verplaatsingen zijn dus geenszins gemakkelijk, noch zinvol, noch effectief aangetoond door verwerende partij: er dient toch in redelijkheid worden aangenomen dat betrokkene die van een overlevingspensioen in België geniet al die tijd in België heeft verbleven.

Wat betreft de verworpen stukken.

Dat moet gewezen worden op het feit dat verwerende partij hier wel naar verwijst in haar motivering, maar dat deze motivering neerkomt op het opsommen van mogelijke "tekortkomingen" voor elk van de stukken.

Dat wanneer deze afgewezen stukken echter naast elkaar worden gelegd, deze opgeworpen onvolledigheden geen afbreuk kunnen doen aan het langdurig verblijf dat duidelijk voortkomt uit het geheel van de door verzoekster ingeroepen elementen en feitelijkheden.

Te beginnen met de stukken die wel gedateerd zijn, namelijk de verschillende getuigenissen opgemaakt op datum van 22/09/2009 waarin keer op keer bevestigd wordt dat verzoekster "al jaren in de buurt woont" wat overeenstemt met de andere stukken die zijn neergelegd en waaruit blijkt dat verzoekster reeds in het verleden jaren in België verbleef.

Dat deze formulering weliswaar als onprecies kan worden aangemerkt, maar dat de betekenis van de verklaringen toch niet veel ruimte laat voor interpretatie temeer daar niet betwist wordt dat ook reeds in 2000 verzoekster in België aanwezig was nu zij een regularisatie dossier indiende en pas in 2003 een negatieve beslissing ontving inzake een eerder ingediende regularisatieaanvraag.

Zij heeft nooit een bevel ontvangen om het grondgebied te verlaten en is dus al die tijd de facto gedoogd.

Het gaat hier gewoon om een woordkeuze, er werd niet geopteerd voor een bepaald aantal in te vullen omdat de getuigenis door verschillende mensen, elk met een andere (ook betreffende de duur ervan) relatie ten aanzien van verzoekster, zou worden nagelezen en ondertekend.

Dit wil nog niet zeggen dat de aangegeven periode van 'al jaren' moet gereduceerd worden of anders begrepen moet worden dan wat er redelijkerwijze onder te verstaan valt rekening gehouden met de andere concorderende stukken.

'Al jaren' kan gemakkelijk slaan op een periode van 5 jaar of langer zonder daarbij zijn verbeelding te moeten gebruiken, gelet op de datum van aankomst van verzoekster die overigens niet betwist werd.

Inzake de niet-gedateerde stukken dient in redelijkheid aanvaard te worden dat deze verklaringen opgesteld werden met het oog op de regularisatieprocedure van verzoekster en dat de effectieve datum ervan zich logischerwijze situeert rond de periode van de indiening van de aanvraag.

Meer bepaald de verklaring van Bakkerij R. waarin vermeld wordt dat verzoekster klant is sinds respectievelijk 2006 en 2004 "tot heden".

Het gaat over diverse attesten van gevestigde firma's die geen enkel belang hebben bij het opstellen van een complaisance attest.

Hier kan toch niets anders begrepen worden dan dat het opstellen ervan samenvalt met het opstellen van de andere voornoemde en gedateerde getuigenissen en met het indienen van de regularisatie, namelijk (omstreeks september-november) 2009.

Alle overige stukken waarin wordt aangehaald dat verzoekster klant is, of dikwijls langskomt of af en toe logeert, of nog het schrijven van het Fonds voor Arbeidsongevallen zijn toch allemaal gewoon elementen die het in feite reeds aangetoonde verblijf bijkomend bevestigen.

Zijn er ook nog de stukken die uitdrukkelijk de aanwezigheid van verzoekster aangeven.

Onder meer stuk 32, waaraan een brief gedateerd op 20/06/2005 gekoppeld is die getekend werd door verzoekster.

En stuk 36, waarin bepaald wordt dat op 05/09/2002 verzoekster zich heeft aangeboden voor de zitting van de Commissie voor Regularisatie.

Tot slot de bijkomende stukken vanwege het Fonds voor Arbeidsongevallen, overgemaakt op 07/06/2011 en waaruit blijkt dat verzoekster in 1998 haar rekening opende bij de BBL te Antwerpen en betalingen ontving van het Fonds tussen 1998-2004 op deze rekening. Nadien van 2004 tot 2010 ontving zij doorlopend de betaling op voorbrengen van een attest van in leven zijn.

Deze berichten zijn overigens wel degelijk gericht aan verzoekster zelf, zijn gedateerd en geven duidelijke periodes aan, en nog oordeelt verwerende partij ten onrechte dat dit element het ononderbroken verblijf in België niet aantoonst en er twijfel blijft bestaan.

Deze keer stelde de beslissing dat verzoekster ook gelden op een Belgische rekening kan ontvangen zonder zich effectief in België te bevinden, wat alweer neerkomt op een losstaande bewering die geen afbreuk kan doen aan de verschillende bewijstukken ten voordele van verzoekster en al absoluut geen tegenbewijs uitmaakt.

Dat ook moet opgemerkt worden dat sprake is van een langdurige storting die blijkbaar ononderbroken uitging van een Belgische instelling, en later zelfs pas op voorlegging van een attest van in leven zijn van de bevoegde overheden voor die persoon, zijnde verzoekster.

Dat hierbij ook moet opgemerkt worden dat dit argument het enige nieuwe gegeven is ten aanzien van de vorige beslissing dd. 08/03/2011, en dit terwijl aangaande stukken pas na de intrekking in mei 2011 werden overgemaakt.

Dat het onbegrijpelijk is dat na het instellen van een beroep een eerste beslissing wordt ingetrokken om enkele maanden later eenzelfde beslissing te nemen (afgezien van de toen ongekende nieuwe stukken die het voorwerp uitmaken van de enige wijziging).

In dat aangegeven kader, in het geheel van het dossier van verzoekster, kan enkel besloten worden tot een ononderbroken verblijf van 5 jaar voorafgaand aan de aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Dat ook enkel kan besloten worden tot een onredelijke redenering vanwege verwerende partij bij de motivering van haar nieuwe weigeringsbeslissing.

De Raad is in het kader van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Er dient vastgesteld te worden dat:

- verzoekende partij op 18/11/2009 een aanvraag tot machtiging van verblijf heeft ingediend op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet met toepassing van de instructie van 19 juli 2009, criterium 2.8A, 'verblijf van 5 jaar en duurzame lokale verankering in België'
- verzoekster, gezien de veelvuldig toegevoegde stukken en het voorgaande, voldoet aan een verblijf van 5 jaar, namelijk sinds 1998
- ook haar integratie wordt niet in vraag gesteld

Dat verzoekster terecht aanvoert dat haar dossier volledig is en zij voldoet aan alle voorwaarden gesteld in de ingeroepen instructies.

Dat de beslissing dan ook een schending van artikel 9bis uitmaakt van de Vreemdelingenwet en de instructies van 19/07/2009.

Dat de bestreden beslissing dus niet afdoende en onredelijk meent dat de verzoekster niet sinds ten minste 5 jaar in België verblijft.

Met de instructies werden zonder twijfel verwachtingen gecreëerd ten aanzien van bepaalde groepen van vreemdelingen, waaronder verzoeker.

De overheid dient bij de totstandkoming van haar beslissingen het beginsel van behoorlijk bestuur in acht te nemen, waaronder het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van openbaar bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen die door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt, zo mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar af anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen in het bestuur stellen, te misleiden. (Zie ook Cass. 14 juni 1999, A.C. 1999, nr. 352; 17 mei 1999, A.C. 1999, nr. 285)

Als zodanig vormt het beginsel een tegenwicht voor de geringere voorspelbaarheid van het bestuursoptreden ten gevolge van de aan het bestuur toekomende beleidsvrijheid.

(M. VAN DAMME en A. WIRTGEN, "het rechtszekerheids - en vertrouwensbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed) in Administratieve rechtsbibliotheek, Beginselen van behoorlijk bestuur, 2006, Die Keure, p. 349 e.v.).

De Raad van State omschrijft het vertrouwensbeginsel als " één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan " (zi o.m. R. v. St. Eeckhout, nr. 32.893 van 28 juni 1989; vzw Vlaams Centrum voor Levensvorming, nr. 129.541,22 maart 2004).

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag. (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1999, 53-54)

Het is dus duidelijk dat in casu de instructies een rechtmatige vertrouwen hebben gewekt in hoofde van verzoekster dat zij voldoet aan de vooropgestelde criteria en bijgevolg dus aanspraak kan maken op een verblijfstitel.

De bestreden beslissing motiveert verkeerdelijk en niet afdoende waarom verzoekster niet aan deze criteria voldoet en deze kan niet anders dan een verkeerde toepassing van de tekst van de instructies vaststellen op grond van de hierboven aangehaalde motieven.

De neergelegde stukken waardoor het verblijf wordt aangetoond worden eigenlijk enkel op een algemene wijze verworpen door louter op te merken dat bepaalde getuigenverklaringen naar verweerders mening onvoldoende precies zijn en andere getuigenissen niet gedateerd zijn, zonder alle stukken met de andere elementen van de aanvraag in hun geheel te bekijken.

Zij beperkt zich tot het één voor één verwerpen van de verzamelde bewijzen door verzoekster door vage opmerkingen te formuleren en geen aandacht te schenken aan de effectieve inhoud, en dus ook de eigenlijke bewijswaarde, van de toegevoegde documenten in hun geheel.

Verzoekster meent wel degelijk onder de voorwaarden te vallen.

Als de verwerende partij meent dat verzoekster niet aan de voorwaarden voldoet, moeten minstens de motieven effectief worden meegedeeld waaróm zij hier niet onder valt.

Er kan niet volstaan worden met standaardbegrippen als "specificeren niet ..." of "ongedateerd" terwijl het nodige bewijs wel uit de stukken zelf kan worden gehaald.

Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State moet de motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29 juli 1991, verzoeker toelaten de reden te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing (R.v.St, nr. 191.585, 18 maart 2009).

In die zin maakt de bestreden beslissing dan ook tevens een schending van de motiveringsplicht uit.

Dat het middel ernstig (schorsing) en gegrond (annulatie) is.

Zodat,

De eerste bestreden beslissing, in de mate dat zij beslist tot ongegrondheid, een manifeste schending uitmaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de criteria van de instructies van juli 2009, de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het vertrouwens-en rechtzekerheidsbeginsel, en de principes van de delegatie van bevoegdheid en de onbevoegdheid van de auteur van de akte.

De gevolgbeslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten in de vorm van de bijlage 13, dan ook eveneens vernietigd dient te worden om dezelfde reden en omdat haar rechtsbasis verdwijnt.

Beide middelen zijn dan ook ernstig (schorsing) en gegrond (vernietiging)."

3.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster zich niet dienstig kan beroepen op de criteria 2.3, 2.6 en 2.8A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9,3 en artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009), omdat zij de familieband met een burger van de Europese Unie niet aantoonde door het louter voorleggen van een verklaring en/of identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop zij zich beroept, zij niet aantoonde dat zij reeds een recht op verblijf in België had en dit heeft verloren door terug te keren naar haar herkomstland en zij geen voldoende bewijs heeft aangebracht dat zij op 15 december 2009 minstens vijf jaar en ononderbroken in België verbleef. De verschillende door verzoekster in het kader van de verblijfsaanvraag overgemaakte documenten worden hierbij besproken en er wordt aangegeven waarom deze niet zijn weerhouden als bewijs van een ononderbroken verblijf van vijf jaar in België. Verzoekster kan dan ook bezwaarlijk voorhouden als zou de voorziene motivering onduidelijk of stereotiep zijn, aangezien alle door verzoekster aangebrachte gegevens, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de bestreden beslissing worden behandeld. Ten overvloede dient bovendien gediend te worden dat, indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Verder wordt er in de bestreden beslissing nog op gewezen dat de elementen met betrekking tot verzoeksters duurzame lokale verankering niets afdoen aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie van 19 juli 2009 en dat verzoeksters argument dat zij nooit enig probleem van openbare orde kende en blijk geeft van een onberispelijk gedrag evenmin kan worden aanvaard omdat van alle vreemdelingen die in België verblijven, wordt verwacht dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De aangevoerde schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet kan niet worden weerhouden.

In zoverre verzoekster de motivering van de eerste bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, dient het opgeworpen middel vanuit het oogpunt van de materiële motivering bekeken te worden.

3.2.2. Wat de overige onderdelen van het middel betreft, voert verzoekster in haar verzoekschrift aan dat zij wel degelijk heeft aangetoond te voldoen aan de voorwaarde van een ononderbroken verblijf van 5 jaar in België zoals gesteld in het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Zij wijst

erop dat zij in België is aangekomen in 1998 en dat, gelet op haar leeftijd en het gegeven dat zij in België een overlevingspensioen geniet en hier wordt bijgestaan door familieleden en regelmatig bezoek krijgt van haar zoon en dochter vanuit Nederland, logischerwijze moet worden aangenomen dat reizen niet meer aan de orde is. Zij geeft aan dat verweerder ook niet aantoont dat zij België effectief heeft verlaten. Vervolgens bespreekt zij waarom zij van mening is dat de door haar in het kader van de verblijfsaanvraag voorgelegde stukken, indien zij naast elkaar worden gelegd, wel degelijk het bewijs vormen van een ononderbroken verblijf van vijf jaar in België.

Verzoekster voert bijgevolg in het verzoekschrift uitsluitend aan dat zij wél voldoet aan de voorwaarde van een ononderbroken verblijf van minstens vijf jaar. Deze voorwaarde werd geïntroduceerd door de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

Verzoekster heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...).”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De eerste bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoekster. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk

toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”. Verzoekster kan zich bijgevolg niet meer beroepen op een schending van deze beleidsinstructie.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Er wordt vastgesteld dat geheel het betoog van verzoekster erop gericht is te verduidelijken dat zij wél voldoet aan de voorwaarde van een verblijfsduur van vijf jaar, zodat zij in essentie een strikte toepassing vraagt van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Gelet op bovenstaande vaststellingen is het betoog van verzoekster, dat een strikte toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig.

Waar verzoekster, specifiek wat het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel betreft, nog betoogt dat de vernietigde instructie verwachtingen creëerde bij haar, wijst de Raad er daarnaast op dat – daargelaten de vraag of er een administratieve praktijk bestond derwijze dat verzoekster er mocht van uitgaan dat zij verder in België mocht verblijven – deze praktijk hoe dan ook *contra legem* zou geweest zijn. Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden. Het middel gesteund op het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel is niet gegrond (RvS 4 maart 2002, nr.104.270).

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS